

7. téma

Toto blahoslavenstvo, táto cesta ku šťastiu, ktorú Ježiš ponúka, nezaráža len neveriacich, ale aj mnohých dnešných kresťanov. Máme byť smutní a uplakaní na tomto svete? Či nás nepovzbudzujú mnohí svätci, a napokon aj náš otec don Bosco, aby sme ponúkali radosť, aby sme slúžili Pánovi vo veselosti? Pokúsme sa preniknúť do tohto blahoslavenstva a správne pochopiť jeho význam a dôležitosť.

Božie slovo

- "Prejdi mestom, prejdi Jeruzalemom a **urob znak kríža (=Tau)** na čelá **tých, čo vzdychajú a plačú nad** všetkými ohavnosťami, ktoré sa v ňom páchajú. (Ez 9,4)
- Keď sa priblížil a zazrel mesto, **plakal nad ním** a hovoril: "Kiež by si aj ty v tento deň spoznalo, čo ti prináša pokoj! (Lk19,41-42)
- „Dcéry jeruzalemské, **neplačte nado mnou, ale radšej plačte samy nad sebou a nad svojimi deťmi** (Lk 23,28)

Tieto tri verše z Písma nám naznačujú niečo o plači a zármutku. Ezechiel hovorí, že tí, čo plačú a vzdychajú na hriechmi, ktoré sa dejú okolo nich, budú ušetrení od zničenia, práve pre tento plač a smútok. Ježiš v evanjeliu (okrem smrti Lazára) plače nad svätým mestom, prejavuje zármutok nad tým, že ho neprijali a napokon odporúča ženám, ale nielen im, aby plakali nad sebou a nad svojimi deťmi – to je tá ustarostenosť o svoju spásu a o spásu svojich drahých.

Slovo Cirkvi

„Je dobré byť zarmúteným, plačúcim a dá sa to nazvať blaženosťou? Ponajprv si uvedomme, že sú dva druhy zármutku a plaču: ten, ktorý vedie k životu a ten, ktorý vedie k smrti. Stačí sa pozrieť na Petra a Judáša ... Keď sa pozrieme na vrcholný okamih našej spásy, pod Krížom zostala malá skupinka, trpiaca, plačúca, ale verná. Svojím súcitom a tichom odmietajú účasť na tomto skutku, ale nič viac nevedeli urobiť ... kto si nezatvrdí srdce pri pohľade na bolesť, kto trpí tým, že zlo vládne ... to sú plačúci, zarmútení ... sú to tí, ktorí sa neprispôbia zlu ... ich postojom odporu je zármutok i plač, ich súcit.“ (Benedikt XVI.)

„Blažení plačúci ... sloveso v gréčtine, ktoré nachádzame v evanjeliu nie je pasívne, čiže neplačú, lebo sa im niečo stalo, ale aktívne, plačú, lebo vnímajú veci smutné a zlé, plačú vo svojom vnútri. Pre prvých mníchov - otcov púšte, bol zármutok stredom ich spirituality, cez prežívanie vnútorného bôľu spájali s Pánom, ale aj s blížnymi. V Písme môžeme vidieť dva druhy plaču: plač na zomrelým alebo trpiacim a plač nad hriechom ...

Dá sa milovať a zostať chladným? Dá sa milovať lebo mám takú funkciu, lebo mám takú povinnosť? Určite nie.

Existujú zarmútení, ktorí potrebujú potešiť, ale existujú aj tešiaci sa, ktorí sa potrebujú zarmútiť, aby nemali srdce z kameňa a aby sa znovu naučili plakať. Je potrebné prebudiť ľudí, aby nestratili súcit s bolesťou. ...

Je tu aj druhý význam tohto zarážajúceho blahoslavenstva: plač na hriechom. Niekedy plačeme nad hriechom, lebo sme urobili omyl, alebo si uškodili. To viac pýcha a egoizmus. ... Tu ide o plač preto, že sme nemilovali ... Títo ľudia plačú a hovoria: Zranil som toho, ktorého milujem a to ich privádza až k slzám. ... Kiež by sme tam aj my prišli ...

Efrém Sýrsky, jeden z mníchov prvých storočí hovorí, že tvár umytá slzami je nevýslovne krásna. Existuje krása pokánia, krása plaču, krása obrátenia ... Tu sa prežíva okamih milosrdenstva v plnej intenzite“ (František)

* * *

Tieto dva komentáre nám ukazujú, aká je pravá podstata tohto blahoslavenstva. Plač a zármutok by nemal byť cit, čo nás ovládol, ale voľba, ktorú sme urobili. Ako kresťania potrebujeme byť plačúci, ale nie uplakaní. Pokiaľ sme tu na svete, vždy budeme mať dôvod rmútiť sa, lebo svet nie je dokonalý, najmä zo strany ľudí. O plači platí to, čo Ježiš povedal o modlitbe a o pôste. Môžeme to prepísať takto: Keď plačeš, vojdí do svojej izby, zatvor za sebou dvere a tam plač pre Otcom, ktorý vidí v skrytosti, ale keď ideš medzi ľudí, pomaž si tvár olejom a umy si ju (slzami), aby ľudia nezbadali že plačeš – mali by vidieť nevýslovnú krásu. A tá môže pritiahnúť mladých viac než všetky atrakcie a vtipy bez vnútornej lásky. Tak aj Don Bosco plakal nad osudmi mladých ale vždy mal pre nich radostnú tvár, ktorá ich pritiahla. A samozrejme aj nejaký ten vtíp a atrakciu.

Naša situácia

1. Veľa krát si môžeme myslieť, že sa sväto rmútime, ale vskutku môže ísť len o to, že veci nejdú tak, ako by sme si predstavovali. Preskúmajme svoje zarmútenia.
2. Sme zarmútení z toho, že ľudia, mladí, prestali poznať a milovať Pána?
3. Vieme osobne plakať nad našimi hriechmi, nad nedostatočnosťou našej lásky voči Bohu?
4. Učíme seba a mladých, že sme pred Bohom hriešni? Vieme im to správne priblížiť?

Toto sme spoznali a hlbšie si uvedomili

.....

Toto by sme mohli zmeniť v našej životnej praxi

.....